

Hoewel verwonderd over de verschijning der fee en hare woorden, kon Alhedar toch niet nalaten, spoedig naar het kostbare geschenk te zien.

Wat blonk die parel hem zacht tegen! ja, haast als Elenna's bruine oogen! Wat zou zij blijde zijn met zijn geschenk!

Den volgenden dag zag Alhedar, met nog grooter verlangen dan anders, naar Elenna uit. En toen zij kwam, sloeg zijn hart met dubbele slagen. En met welk een vreugde wilde hij haar den ring schuiven aan den kleinen vinger!

Doch ziet, de ring was te nauw, zoodat, toen hij onstuimig zijn geschenk aan haar hand schoof, in haar oogen twee zilte druppelen parelden.

En toen Alhedar Elenna zag schreien, schreide hij ook. En zoo, lijdende door elkaars leed, togen zij naar de markt. De tocht naar de stad was treurig, maar in haar leed zocht Elenna haar troost bij Alhedar, en Alhedar troost bij Elenna in zijn medegevoel.

Hun tranen vloeiden samen, en zij ondervonden, dat saamgeleden smart is halve smart.

Nooit was hun de weg langer; nimmer nog leek alles hun somberder; noch was hun winst kleiner.

Toen zij huiswaarts keerden, troostten zij elkaar en beurden ze elkaar op, en langzamerhand lachten ze weer; vooral toen zij merkten, dat de ring met den diamant niet verloren was, daar hij niet had kunnen afschuiven, omdat de nauwe parelring den wijden diamantring tegenhield.

En zij verheugden zich, dat nu de ring met de steen niet meer kon verloren gaan; en Elenna was blijde in het bezit der twee ringen, hoewel de nauwste haar vinger nog pijn deed.

En vreugde doortintelde hunne harten, vermengd met smart. De saamgeleden smart riep hun in herinnering de saambeleeftde vreugde; en tot elkaar gebracht door hunne gelijke gewaarwordingen, omvingen ze elkander in eeuwigdurende liefde.

En nooit meer konden de ringen van Elenna's vinger; noch de liefde uit hunne harten.
